

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

Gewisselijk de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij zijne verborgenheid aan zijne knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.

AMOS 3 : 7.

No. 7.

1 April 1903.

8ste Jaargang.

DE VRUCHTEN VAN DEN VAL.

door J. PRESTON CREER, van Spanish Fork, Utah.

Het feit dat den mensch, lang voor dat hij bevoorrecht werd om de aarde tot zijne woning te vorderen, de onmiddelijke omgeving van zijnen Hemelschen Vader genoot, is reeds lang bekend en verkondigd door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen. Het is waar, onze kennis aangaande dit punt is niet zoo uitgebreid als over andere punten van leerstelling, nochtans hebben wij voldoende bewijs om gerechtigd te zijn in het aannemen dezer heerlijke waarheid.

De Paarl van Grootte Waarde onderricht ons dat wij vóór onze sterfelijkheid, met Jehova woonde en verkeerde. Wij worden verder vermeld, dat wij de hoogste graad van volmaaktheid bereikt hadden, die genoten kan worden in de geestelijken staat, dientengevolge volgens de wet van eeuwige vooruitgang, werdt het noodzakelijk, dat ons een meer gevorderde staat toegekend werd, opdat wij in onze rechtschappen zucht om vooruit te komen meerder volmaakt mochten worden gelijk aan onzen Vader in den hemel.

Onze gemeenschap met God in de geestenwereld, was zonder twijfel hoogst bekoorlijk zoowel als hoogst wenschelijk. Wij waren zijne zonen en dochteren, opwassende onder zijne goddelijke zorg, en genietende het volle genot van zijn heiligen invloed. Omgeven als wij waren met al deze hemelsche heerlijkheid bevond er zich nochtans een voortdurend verlangen in onze wezens naar iets meer gevorderd. De goddelijke ingeving, die wij inademde van Jehova dreef ons aan naar eeuwige volmaking.

God wenschte dat wij zouden worden gelijk als Hij -- vaders zoowel als zonen; koningen zoowel als onderdanen; scheppers zoowel als geschapene wezens. Dit rechtschappen verlangen even zoowel genoten door den mensch als door zijnen Schepper, kon slechts verwezenlijkt worden door tot de aarde te komen en lichamen op onszelven te nemen, in dewelken onze geesten ondervinding konden

opdoen. Wij zouden van onder de goddelijke bescherming te verschijn treden, en geplaatst worden in het midden van zonde en vernedering. Wij zouden kennis maken met zorg en bekend staan als menschen van pijnen en verdriet. Niettemin de wetenschap, dat wij eenmaal verlost en verheven zouden worden in de tegenwoordigheid van onzen Schepper, verdreef onze vrees, en vervulde onze zielen met hoop, en verschafte ons zooveel blijdschap, dat wij in onze verrukking zongen en juichten van vreugde.

Verwondering vervult nu onze gemoederen, en de vragen ontstaan onwillekeurig: Wie is de voortbrenger van dit plan, waardoor wij het heilzame voorrecht verkregen hebben om tot de aarde te komen en dergelijke ondervinding verwerven? Waar werdt dit ontwerp van des menschen eeuwige verheffing verzonnen? Waar waren wij toen het bekrachtigd werdt? Welk deel, indien iets, namen wij in hare aanneming?

In het *Boek van Abraham* worden antwoorden tot elk dezer vragen gevonden. Vóór de elementen dezer planeet de gelegenheid hadden om de bevreemdende stem van God te gehoorzamen; vóór het fundament van deze aarde gelegd was, kwamen de Goden in raad te zamen en beraamde daar het plan door hetwelk wij eeuwiglijk vooruitgang mogen verkrijgen. Noch werd dit volbracht zonder groote verdeeldheid en disputatie.

In deze raad, werden twee ontwerpen voorgelegd: den een door Lucifer, (Satan) den Zoon van den Morgen; de andere, door Christus, het Lam geslacht van voor de grondlegging der wereld. Satan, in de taal van Jehova, trad voor zijnen Vader en zeide: „Ziet hier ben ik, zend mij, ik zal uw zoon zijn en ik zal al het menschdom verlossen, zoodat geen eene ziel verloren zal gaan, en gewis ik zal het doen, daarom geef mij uwe eer.”

Weerkeurig tot dit ontwerp, stelde Jezus zichzelf voor zijn Vader, en bood zichzelf aan als een Verlosser, zeggende: „Ik wil nederdalen en allen behouden, die U willen gehoorzamen, en ik zal U de eer en heerlijkheid voor eeuwig geven.” Het laatste ontwerp van zaligheid, in overeenstemming zijnde met het gevoelen en wil van God, die aan den mensch eene vrije werking toekende, werd door den hemelschen raad aangenomen.

Verontwaardigd over het genomen besluit, stelde Satan zich onmiddellijk in slagorde tegenover zijne broederen. De groote strijd voor het oppergezag van God's wil en de vrije werking van den mensch, zou nu plaats hebben in den hemel. De gevolgen van deze oneenigheid zouden den mensch zoowel als zijne Schepper treffen, bijgevolg richte hij zijne tegenwerping tot de menigte van de geestenwereld. Hij werkte ijverig met al de krachten zijner ziel; overredigende, overhalende, beïnvloedende allen, die liever lijfeigenen wenschten te zijn dan personen toegerust met het onvervreembare recht van onbepaalde vrijheid om te kiezen tusschen goed en kwaad. Met zijne vermogende welsprekendheid en aanzienlijke persoonlijkheid, slaagde hij er in om een derde deel van de menigte des hemels in zijne maas van ellende te trekken. (*Wordt vervolgd*).

REDEVOERING

door President FRANCIS M. LYMAN, gehouden in de middagvergadering van Zondag, 1 Februari 1903, in de zaal „Excelsior” te Rotterdam.

(Verslag van IEMKE KOOIMAN).

Vervolg en slot van blz. 84.

Diegenen die voor dit werk hier komen, maken eene groote opoffering. Zij zijn afgescheiden van hunne middelen van bestaan en moeten middelen medenemen voor hun onderhoud terwijl zij hier zijn om het Evangelie te prediken aan een wereld van zondaren. Zij zijn niet gekomen om de rechtvaardigen uit te zoeken, maar de zondaren, en om hen bekeering te prediken. Zij zijn gekomen om hen in een toestand te plaatsen, dat zij de hemelen geopend zullen hebben, en de inspiratie en Geest des Heeren zullen hebben, om hen te leiden, zoodat een ieder persoon gevestigd wordt in zijn eigen rechten, zoodat hij juist en precies zijne verhouding tot den Heere zal kennen. En gij en ik zijn bekwaam om iederen avond overeen te komen, wat onze verhouding vóór den Heere is. Wij kunnen onderscheiden of wij in de gunst des Heeren staan. Ik wensch u dit te zeggen, Heiligen der laatste Dagen, opdat gij moogt weten wat uwe staat vóór den Heere is, opdat er geen twijfel in uw gemoed zij, wat uwe staat is voor uwen Hemelschen Vader, waardoor gij eveneens moogt weten, wat uw toestand is voor de menschen in de wereld. En wanneer gij u buigt voor den Heere en over uw leven blikkt, en gij kunt ontdekken, dat gij uwe plichten bij God en de menschen gedaan hebt in alle omstandigheden, dan moogt gij weten, dat gij bekwaam en aannemelijk staat voor het aangezicht des Heeren. Dan bevindt gij u in een toestand, dat gij moogt vragen en ontvangen, dan zijt gij in een toestand, dat gij kunt vragen en gij zult niet verweten worden. Maar hetgeen gij van noode hebt, zal de Heere u geven. En dan zullen alle goede menschen in deze wereld op u blikken en zullen weltevreden zijn met uw leven.

Nu, mijne broeders en zusters, laat mij u aanmoedigen. Ik wensch dat gij getrouw zijt. Ik wensch, dat gij blijft volharden in den dienst des Heeren. Ik wensch, dat gij al de eischen van het Evangelie zult onderhouden. En alhoewel gij moeite en tegenspoed in dit leven zult ontmoeten, gij leeft voor een zeker doel. Ik wensch, dat gij niet alleen zult leven voor brood en boter en vleesch. Ik wensch, dat gij brood en boter en vleesch zult eten, opdat gij moogt leven, en dan wensch ik, dat gij zult leven om den wil des Heeren te doen op deze aarde. Dan kan ik u zonder twijfel beloven, dat gij zult zalig worden. Wanneer gij zalig zult worden, zult gij zeer gelukkig zijn en uw verdriet zal wijken. Gij zult een ieder lief hebben en niemand haten. Dit zal het gevolg wezen van het Evangelie, dat u onderwezen is, en hetwelk gij aangespoord zijt om te ontvangen. En dit zijn toestanden, die

niet verkregen kunnen worden door de formulieren der godsdiensten in de wereld. Zij kunnen alleen verkregen worden onder de leidingen des Heeren en door Zijne plannen.

In eenvoudigheid des harten wensch ik u getuigenis te geven, mijne broeders en zusters, dat gij zijt ingegaan in de ware Kerk, in de Kerk, die de Heere opgericht heeft, in de Kerk, die vertoeven zal, die niet verbroken zal worden, noch aan een ander volk gegeven zal worden. Daarom maakt gij geene vergissing, tenzij dat gij niet volhardt en de geboden des Heeren breekt. Ik heb volstrekt geen twijfel in mijn gemoed, dat gij ontvangen zult het eeuwige leven van blijdschap en eeuwige vreugde in de tegenwoordigheid van onzen Vader en Verlosser. En ik zegen u en ik moedig u aan om al uwe krachten in te spannen om goed te leven. Want gij zult niet lang leven. Al zoudt gij honderd jaar leven, het zou niet lang wezen. De jaren zullen spoedig voorbij gaan. Laat geen oogenblik nutteloos voorbij gaan, want gij zijt in staat om ieder oogenblik te sterven, zoowel als ik. Vandaar dat het ons betaamt, dat wij onze plichten stipt nakomen in ons leven. Wij zouden niet onzedelijk zijn. Wij zouden zuiver en rein in onzen geest zijn. Wij moeten oprecht wezen en een gewetenszaak maken van ons geloof. Laat onze harten gesteld worden op onzen Hemelschen Vader en Zijn Koninkrijk. Laat ons werk voor ons bestaan slechts een bijzaak wezen, de tweede in rang, en niet de voornaamste. Indien gij deze waarschuwing en deze leerstelling en dezen raad wilt aannemen, beloof ik u, dat gij overvloedig gezegend zult worden in uwe huizen en in uwe ondernemingen. En de Heere zal u niet verlaten en gij zult niet met de goddeloozen omkomen als Babylon zal vallen, maar gij zult verlost worden en uitgevoerd worden van onder de goddeloozen en gered worden met de rechtvaardigen in het Koninkrijk van God. De Heere zegene u, mijne broeders en zusters, in den naam van Jezus Christus. Amen.

Voorvallen in het leven van Parley P. Pratt.

Vervolg van blz 87.

Op een zekere gelegenheid kwamen eenige Hervormde Doopsgezinde predikers in den omtrek, waaronder Sidney Rigdon, Alexander Campbell, en eene Mijnheer Scott zich bevonden. Parley besloot om naar hen te gaan luisteren. Hij was ten zeerste verwonderd hen te hooren prediken geloof in God, bekeering, doop door onderdompeling tot de vergeving van zonden, met de belofte des Heiligen Geestes aan allen, die deze verordeningen gehoorzaamden. Deze dingen had Parley Pratt reeds geleerd uit de Schriften; hij geloofde in dezelve met geheel zijn hart; en hij, met een aantal anderen, namen ze dadelijk aan. Zij werden in een genootschap georganiseerd en kwamen zeer dikwijls te zamen in openbare godsdienst. Hier bespeuren wij, dat Parley P. Pratt bekeerd werd, door Sidney

Rigdon. Later zullen wij vernemen aangaande de bekeering van Sidney Rigdon door Parley P. Pratt.

Na deze gebeurtenissen, kende Parley geene rust meer. Hij gevoelde dat zijne zending niet bestond in het verlossen (vruchtbaar maken) der wildernis, doch om te werken tot verlossing van de zielen der menschenkinderen. Welk grooter of edeler werk konden mensch zich toe verbinden? In deze gevoelens werd hij versterkt door zijne brave vrouw. Toen hij haar vertelde, dat hij besloten had zijne woning en boerderij te verkoopen en de wereld in te gaan, wáár wist hij niet, behoudens als hij geleid werd door den Geest van God, vielen er geen woorden van verzet van hare lippen; doch „het is des Heeren weg — Zijn wil worde gedaan” scheen haar eenigste antwoord te zijn.

Aldus onder eene groote opoffering, scheidde zij met alles wat zij bezaten, en Parley Pratt ging voort op eene zending, dewelke slechts dan alleen eindigen zou als zijn leven geëindigd was. In dit, zoowel als in de andere dingen naar dewelke ik verwezen heb, kunnen wij de hand der voorzienigheid duidelijk onderscheiden. Indien Parley Pratt een dienstknecht van Christus zal worden — indien hij de wereld zal ingaan om het menschdom toe te roepen alles te verlaten wat zij hebben en hunne Verlosser volgen, laat hem dan eerst zelf, dat voorbeeld zetten. Dit is inderdaad waar wij getuigen van zijn geworden.

Na eenige honderden mijlen gerezen te hebben, arriveerde Broeder Pratt en zijne vrouw te Rochester, New York. Beschouw nu de werkingen van den Geest van God in deze man. Zich tot zijne vrouw wendende, zeide hij, „Wij moeten voor een tijd lang scheiden; gaat en bezoekt onze vrienden in onze geboorteplaats. Ik zal spoedig komen, doch hoe spoedig weet ik niet; want ik moet een werk verrichten in dit deel van het land, en wat het is of hoe lang het nemen zal om het te verrichten weet ik niet; maar ik zal komen als het verricht is.”

Gewis, hij had een werk te verrichten in die landstreken. Niet lang daarna, op een zeker avond, terwijl hij vertoefde bij een oude Doopsgezinde diaken, vertelde deze laatste hem aangaande een vreemd boek, dat hij in zijn bezit had. Hij beloofde het hem den volgenden dag te laten inzien. De geheele volgenden dag en volgenden nacht las Parley P. Pratt, dat vreemde boek. Terwijl hij de heiligen inhoud gretig doorlas, getuigde de Geest des Heeren tot hem, dat het een goddelijk boek was en de volheid van het eeuwig Evangelie bevatte. Dit boek was het Boek van Mormon. Parley begaf zich dadelijk op reis om de ontdekker en vertaler van het verslag op te sporen. Hij begaf zich naar Palmyra, doch slaagde er niet in om hem daar te vinden, doordien hij naar Pennsylvania verhuisd was. Hij maakte nochtans kennis met diens broeder, Hyrum Smith, dewelke hem de opening van het groote werk der laatste dagen blootlegde. Parley P. Pratt was voor die dingen voorbereid. Hij dronk de heerlijke waarheden gelijk een dorstig hart het water van het beekje drinkt, en op den eersten

September, 1830, werd hij gedoopt in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen door Ouderling Olivier Cowdery, bevestigd en dezelfden avond verordineerd tot Ouderling. Toen begreep hij waarom hij van zijne vrouw scheiden moest en in deze landstreek moest komen; toen wist hij welk werk hij te verrichten had. De nevelen waren voorbij gerold, en hij erkende de hand van zijnen Hemelschen Vader in alle zijne omwandelingen en „beleed de juistheid van hetgeen hij eenmaal als Wonderlijke wegen beschouwd had.”

Kort na zijnen doop en verordineering, keerde Ouderling Pratt terug naar het land zijner Vaders. Hij vond zijne vrouw, zijn vader en moeder en een aantal zijner verwanten in goede gezondheid en gemoedsstemming, en werd hartelijk door hen ontvangen. Hij predikte hen het Evangelie. Zij ontvingen het ten deele, doch zijn broeder Orson, toen een jongeling van negentien jaren, omhelsde het met geheel zijn hart en werd gedoopt. Indien Parley P. Pratt nooit eenig ander werk gedaan had, zou voorzeker dit, de bekeering van zijn broeder Orson, die een van de grootste verdedigers van het geloof werd, die de Kerk van Christus gehad heeft, hem een eeuwig aanbelang van heerlijkheid verworven hebben. Een weinig later had hij het voorrecht den Profeet Joseph te ontmoeten. Eene vriendschap werd onderling door deze mannen gesloten, die door alle eeuwigheden heen duren zal.

In October, 1830, werd Ouderling Pratt en eenige anderen, door de Heere geroepen om eene zending door de Westelijke Staten en het Indiaansch grondgebied te vervullen. Zij begaven zich naar de Indiaansche natie te Buffalo en brachten vele dagen door met den Roodhuid te onderrichten in de kennis hunner voorvaderen. Het was op deze zending, dat zij Sidney Rigdon en een aantal zijner volgelingen aantroffen. Zij slaagden er in om hen te overtuigen, dat zij geene autoriteit bezaten om het Evangelie te prediken en hare verordeningen te bedienen, waarna zij hen allen doopten.

De tijd laat niet toe om zelfs gewag te maken aangaande een aantal zeer belangrijke zendingen, dewelke Ouderling Pratt gedurende de vier volgende jaren verrichte. Vervolgens zien wij hem als een werver, reizende door Ohio, Indiana, Illinois en Missouri, verzamelende mannen, wapenen, provianden en gelden ter verlichting van de gekwelde Heiligen in Missouri. Hij was een der tweehonderd mannen, bekend onder den naam van Zion's Kamp, die een duizend mijlen aflegden om hulp te brengen aan diegenen die in nood verkeerden. Het Kamp worstelde onder vele tegenspoeden, doch nimmer werd een woord van klacht gehoord van de trouwe Parley. Hij was geoefend tegen beproevingen. De Heere had hem in de oven van wederwaardigheden gedurende zijne jongere dagen gepolijst, en zijne ondervinding werd een groote zegen tot hem op dezen tijd. Van onder de getrouwe leden van dit kamp koos de Heere twaalf mannen om Zijne Apostelen en bijzondere getuigen te zijn. Parley P. Pratt was een derzelve. Hij werd verordineerd

een Apostel van de Heere Jezus Christus op den een-en twintigste Februari, 1835. Zijn broeder Orson werd eveneens op dezelfde gelegenheid verordineerd een Apostel.

Na zijne verordineering werd Parley aangezegd zich voor eene zending voor het volgend voorjaar gereed te maken. Van een financieel standpunt beschouwd kon waarschijnlijk niemand anders zoo slecht toebereid geweest zijn voor een dergelijk werk dan hij. Hij had geen eigen haard; zijne vrouw bevond zich in een tengere toestand en zijne bejaarde moeder was afhankelijk van hem voor haar onderhoud. Daarenboven had hij schulden, hetwelk de zaken noch slechter maakte. Verwondert het u, dat hij aarzelde? Wie zou zulks niet gedaan hebben? Hij had aangevangen een huis te bouwen, en begon te overwegen, dat het waarschijnlijk zijne plicht was te vertoeven en het te voltooien, toen de Heere eensklaps alle dergelijke weifelingen uit zijn gemoed verwijderde. Ouderling Pratt werd geroepen om eenen broeder, Matthews genaamd, te zalven en terwijl hij deze verordining bediende, vatte zijn onvoltooid huis, op eene onbegrijpelijke wijze vuur. Het ging geheel en al te gronde in de vlammen, en toen het volkomen vernietigd was, was Broeder Pratt gereed om op zijne zending te gaan. Den een gaf hem een jas, den ander een hoed, een derde huisgelegenheid, een vierde proviand, terwijl een vijfde hem zijne schulden kwijt schold, en een zesde wenschte hem Gods zegen. Hij nam afscheid van zijne geliefden en aanvaarde zijne zending, dewelke hij getrouwelijk vervulde. In de winter keerde hij weder naar Kirtland en bracht het seizoen door in het gezelschap van zijne broederen, studeerende in den Tempel de Hebreeuwsche taal en ontvangende verordeningen van het Priesterschap.

Ouderling Pratt was nu reeds tien jaren gehuwd en nog had zijne vrouw hem geen kinderen gebaard. Met de terugkeer van het voorjaar begonnen de Ouderlingen toebereidselen te maken voor andere zendingen. Parley besteede veel tijd in overpeinzing hoe hij zichzelf uit de schulden trekken kon, dien hij gedurende de winter gemaakt had, toen Ouderling Heber C Kimball hem op een zekeren avond bezocht met een profetische boodschap hetgeen onuitsprekelijke vreugde tot zijne ziel bracht. „Broeder Parley,” zeide hij, „uwe vrouw zal van stonde af aan genezen, en zal eenen zoon baren, en zijn naam zal Parley zijn; en hij zal een uitverkoren middel zijn in de hand des Heeren om het Priesterschap te beërven en om in de voetstappen zijns vader's te wandelen. Hij zal een groot werk verrichten op de aarde in de bediening van het woord en in het onderrichten van de kinderen des menschen. Richt u daar om op, en gaat voort in de bediening, niets betwijfelende. Bekommert u niet over uwe schulden, noch over de noodzakelijkheden des levens, want de Heere zal u voorzien met overvloedige middelen voor alle dingen. Gij zult u begeven naar Upper Canada, zelfs tot de stad Toronto, en daar zult gij een volk vinden, dat toebereid zal zijn voor de volheid van het Evangelie, en zij zullen u ontvangen, en gij zult de Kerk onder hen organiseeren,

en het zal zich van daar in de rondomliggende streken verspreiden, en velen zullen gebracht worden tot een kennis van de waarheid en zullen met vreugde vervuld worden; en uit de dingen voortkomende uit deze zending zal de volheid van het Evangelie zich verspreiden naar Engeland en veroorzaken, dat ook daar een groot werk in dat land zal gedaan worden.”

Gij vraagt, „Werd die profetie vervuld?”

Voorzeker, in iedere bijzonderheid, want het woord des Heeren faalt nimmer.

In Canada ontmoette en bekeerde hij John Taylor, die naderhand de President van de Kerk is geworden. Deze twee mannen werden zeer gehecht aan elkander, en vormden eene levenslange vriendschap gelijk aan die van broeders.

Ik heb gezegd, dat de profetie van Ouderling Kimball vervuld wordt. Jawel, dat is zoo; doch een deel er van onder zeer beproevende omstandigheden. In vervulling der woorden van den geïnspireerden profeet, werd Zuster Pratt eene moeder, doch kort na het volbrengen van dit deel van hare levenszending, omhelsde zij hare lieveling en zeide vaarwel tot deze aarde. Zij beruste volkomen in deze overgang, doordien zij er door een open visioen mede in kennis gesteld was.

Van Canada spreide het werk uit naar Engeland, waar duizenden reeds toebereid waren en het met oprechte harten aannamen.

Ouderling Pratt was een in het oog vallend persoon in de Kerk, en was daarom een mikpunt voor de vijanden van rechtvaardigheid. Hij onderging zijne kwellingen geduldig en zonder murmureeren. Hij beminde de Kerk van Christus en de mannen, wien God aan het hoofd geplaatst had. Hij verkoos vervolging en lijden met hen boven de vreugde en genietingen van de wereld. Soms tijds wanneer hij gemakkelijk de volkswoede en gevangenis had kunnen ontvlieden, weigerde hij zulks te doen, doch vertoefde en leed met zijne medearbeiders.

Ik zoude nog wel voor een uur langer kunnen voortgaan, en dan nog wanhopen, dat ik iets, dat op recht doen gelijkjt gedaan heb tot het leven van deze groote man. Zijn naam is bekend in de woning van iedere Heilige der laatste Dagen, en is omwonden met aangename herinneringen in de harten dergene, die nog vertoeven en die hem gekend hebben, terwijl hij leefde

God geve, dat deze weinige voorvallen, haastiglijk genomen uit het verslag van een „voorbeeldig gesleten leven” ons moge bezielen om dat leven na te streven, hetwelk inderdaad, een leven van liefde en verknochtheid geweest is.

Jan. en Feb. 1903,

Juvenile Instructor.

Aphorisme.

Van alle droevige woorden der tong of pen.
De droevigste is deze: „Dat had kunnen zijn!”

JOHN G. WHITTIER.

De Stier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WILLARD T. CANNON Redacteur.
GERARD J. S. ABELS Assistent-Redacteur.

De Heiligen der laatste Dagen en de Schriften.

In alles dat de Ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus prediken valt niets aan te merken, dat niet volkomen met de Heiligen Schrift, den Bijbel, overeenstemt, en dit feit wordt dan ook zeer dikwijls door onderzoekers erkent. Indien men nu niet te kampen had met de nadeelige gevolgen van overlevering, dewelke zich als een bijna ongeneesbare kwaal in den mensch bevindt, en een der grootste struikelblokken blijkt te zijn, die een naar waarheid zoekende ziel terug doet deinzen, zouden er zeer vele zielen gevonden worden, die terwijl zij nu reeds in hunne harten overtuigd zijn, dat de leer van de Heiligen der laatste Dagen de volkomene waarheid bevat, zich dan niet zouden schromen om zich ook openlijk onder deze banier van onvervalschte leerstellingen te scharen. Het vastklemmen aan overleveringen is een der grootste belemmeringen in des menschen vooruitgang tot het verkrijgen van kennis en wetenschap in de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan. Het heeft altijd in den weg tot volmaking gestaan. De tijdelijke en eeuwige zaligheid van menig volk en natie was er mede gemoeit. Die zich op het verledene beroept, is geen geschikt persoon voor het tegenwoordige. Dit feit is zeer duidelijk op maatschappelijk gebied erkent en valt niet te ontkennen op geestelijk gebied. Er zijn zekere onderliggende hoofdbeginselen van het vastgestelde plan tot zaligheid der menschenkinderen, die door alle eeuwen heen het zelfde zijn en blijven, en die door alle menschen, niemand uitgezonderd, moeten opgevolgd en nagekomen worden, wil men de aangeboden zaligheid deelachtig worden. Daarentegen zijn er aan bijzondere volken en personen op bijzondere tijden en voor gepaste redenen geboden en bevelen gegeven, die geene betrekking op hunne nazaten hebben en aan hen niet gegeven noch van hen vereischt worden.

Evenzoo zijn er geboden aan de nazaten gegeven, die nochtans nimmer aan hunne voorvaderen overhandigd waren. Ongehoorzaamheid aan een dier geboden berokte aan dien persoon of volk het verlies van de zegeningen daaraan verbonden als de gevolgen hunner ongehoorzaamheid, terwijl daarentegen het nakomen van een gebod, dat aan iemand niet gegeven was, hem volstrekt geen voordeel berokkende, doch wel nadeel. Het gebrek om het tegenwoordige aan te nemen, is zoowel nu het grootste struikelblok, als in de dagen van Noach, of in de dagen van Jezus, toen men uitriep: „Wij hebben voldoende, wij hebben Mozes en de Profeten,” hetwelk

het beletsel geweest is tot de aanneming van den Messias en zijne leeringen, vermaningen en instellingen en dat ten slotte tot de grootste misdaad leide, die den mensch ooit begaan heeft, n.l. de kruisiging van den Zoon van God. En zoo is het heden tendage. De overlevering, dat wij voldoende ontvangen hebben tot zaligheid, dat zich alles, dat God ooit gedaan heeft of voornemens is te doen, met het menschedom, in het onder ons bekende als Oude en Nieuwe Testament. in de 66 geschriften daarin vervat, bevindt; is zoo diep ingeworteld in onze opgevatte meeningen, dat wij niet meer vatbaar zijn voor de grootere getuigenis van Johannes, den Evangelist, wanneer hij zegt; „En er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke zoo zij elk bijzonder geschreven werden, ik acht, dat ook de wereld zelve de geschrevene boeken niet zou bevatten.” Joh. 21 : 25. En wij ook niet beseffen of een onderzoek instellen naar de andere schapen, waarvan Johannes getuigt, dat Jezus sprak op de volgende wijze: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen: en zij zullen mijne stem hooren; en het zal worden ééne kudde en één herder.” Joh. 10 : 16. De vragen: Wie zijn die andere schapen, en waar zijn de boeken, die getuigen van hetgeen Jezus hen geleerd heeft? kunnen niet beantwoord worden, want de oplossing bevindt zich niet in den Bijbel. Er zijn oneindig veel dingen, welke oplossing en verklaring zich niet in den Bijbel bevindt. De grootste filosoof of deskundige kan dan ook daaromtrent geen bevredigend uitsluitsel geven en hetgeen door verdere openbaring of inspiratie kon opgehelderd worden, moet nu met een dikken tastbaren nevel omhuld blijven liggen en tot de hevigste dwalingen aanleiding geven. De Bijbel zonder de hulp van inspiratie en verdere openbaringen heeft aanleiding gegeven tot menigerlei verklaringen en opvattingen en kan gevonden worden op alle kansels, doch o! wat een verschil van uitlegging.

De Heiligen der laatste Dagen gelooven alles dat God geopenbaard heeft, alles dat Hij nu openbaart, en zij gelooven dat Hij nog vele groote en voorname dingen openbaren zal betreffende het Koninkrijk van God.

De leerstelling dat de Bijbel alles vervat, dat de Heere met Zijn volk voor heeft, vermeent men te kunnen staven met de slotwoorden gebezigd door den Openbaarder Johannes in zijne profetie: „Want ik betuig aan een' iegelijk die de woorden der profetie dezes boeks hoort; indien iemand tot deze dingen toedoet God zal over hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn en indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is.” Openbaringen 22 : 18, 19. Wij gelooven trouwens niet, dat iemand deze meening zal blijven behouden, indien hij slechts een vluchtig onderzoek naar de gevolgen van een dergelijke opvatting wil instellen.

Indien men de Heiligen der laatste Dagen onder de doem en vloek dezer schrifturaanhaling zoude plaatsen, vanwege hunne

belijdenis dat zij eveneens gelooven, dat het „Boek van Mormon,” het boek der „Leeringen en Verbonden,” „De Paarl van Grootte Waarde” enz. het Woord van God zijn, en dus onder de plaag van *toedoen* tot de profetie komen, waar bevinden zich dan hunne Christenvrienden, die niet overeenstemmen aangaande de goddelijke echtheid van sommige der boeken in den Bijbel vervat? Plaats voor u de geautoriseerde uitgaaf van den Bijbel der Katholieken, Protestantsche en Luthersche gemeenten, en wat vindt gij? Eene verscheidenheid van wijzingen en verklaringen. En den inhoud? Hetzelfde? In geene deele. Wat door den een als echt beschouwd wordt, is door den ander als onecht beschouwd. Van daar dat er zich in den eenen Bijbel meer boeken bevinden dan in den andere. Zijn zij niet schuldig aan het *toedoen* of *afdoen*? Bedenk eens ernstig. Het geheele Christendom onder dien vloek. Wat een ontzettende, schrikanjagende gedachte! En dan wat zullen zij doen met de boeken of geschriften, die nog gevonden zijn of nog gevonden zullen worden en die blijken geven of goddelijke inspiratie aanspraak te kunnen maken. Volgens hun eenmaal genomen besluit moeten ze verworpen worden, want de Bijbel is immers volledig verklaard. Wat een schrikkelijke gedachte!

Doch neen, de hemelen zij geprezen, dit is de verklaring dezer schriftuurplaats niet. Den Apostel Johannes heeft deze dingen niet geschreven onder een vóórkenis dat zijn woorden de slotzinnen van eene bijeensprokkeling der Schriften zouden worden, zooals wij het nu bezitten in onzen Bijbel. Johannes had betrekking op zijn eigen woorden, dewelke sedert zij tot hem gekomen waren door openbaring, heilig waren; en om dergelijke woorden te wijzigen, hetzij door wegneming of toevoeging, zou gelijk staan aan eene wijziging van de woorden van God.

De verwerper van verdere openbaringen en andere Schriften belemmert dus zijne eeuwige volmaking, terwijl daarentegen de aannemer van verdere openbaringen vatbaar is om te ontvangen, doordien hij bidden kan in het volste vertrouwen dat hem gegeven kan worden.

Eene Wonderdadige Herstelling van het Gezicht.

Eene merkwaardige genezing als het onmiddellijke gevolg van geloof wordt vermeld in eenen brief aan de *Juvenile Instructor* door de zeer jeugdige Elva Heap, van St. John's, Arizona. Het is altijd zeer streelend geloof in werkkring gebracht te zien, doch de kracht derzelve is nog bevalliger, wanneer het zich in de eenvoudigheid van het kinderlijke hart openbaart. Tot inlichting dergene, die zulks nog niet weten, deelen wij mede dat de vierentwintigste Juli onder de Heiligen der laatste Dagen een bijzondere feestdag is, ter herinnering aan de eerste kolonisten, die op dien datum van het jaar 1847, voor het eerst in Utah zich nederzette.

Op de eerstvolgende Zaterdag na de laatste 24ste Juli bevond

ik mij in de woning van eene zuster, die op den 24ste Juli eene schoonzuster verloren had. Ik en twee andere meisjes waren er heen gegaan om voor haar te wasschen en haar verders behulpzaam te zijn, want zij was eene goede vrouw, en was in het midden van hare wasch heengegaan en vertoefde en werkte voor hare schoonzuster gedurende drie dagen voor hare dood, die vijf kleine kinderen achter liet om door hunne oude grootmoeder verzorgd te worden. Met het overlijden hunner moeder nam zij de vijf kinderen, die alle onder acht jaren oud waren en waarvan er een slechts drie dagen oud was en hunne gebrekkelijke vader mede naar haar huis. Zoo, gelijk ik reeds zeide, gingen wij naar haar toe om haar met de wasch behulpzaam te zijn.

Ik nam de loogkan op en zou het water zuiveren, doch de loog wou niet oplossen, zoo dat ik een vijl nam met het doel om het te breken. Toen ik op de kan sloeg trof ik het te dicht op den rand. Dat wierp de kan omver en smeed te brokjes loog in mijne oogen. Ik was alleen buiten, met het vuur tusschen mij en het huis, en beide oogen vol met loog. Ik riep verscheidene malen om hulp, voordat iemand kwam. Toen zuster Stradling mij zag, haalde zij spoedig azijn en deed zulks in mijne oogen en daarna bestreek zij ze met zoete room. Mijne eerste woorden waren, „Bid voor mij.” Broeder S. vroeg of hij de dokter halen zou. Ik zeide, „neen, ik wil hem niet hebben, hij kan niets doen.” Na de azijn en zoete room toegepast te hebben, leidde zij mij in huis. Ik vroeg hen om rondom mij neder te knielen en te bidden, hetwelk zij deden, zuster Stradling het woord nemende. Daarna vroeg ik hen om ieder afzonderlijk te bidden, en dat Broeder S. mij zoude zalven; dan heen te gaan en mijn papa te halen, doch niets er van aan mama te zeggen, hetwelk zij juist zoo deden. Ik werd gezalfd door Pa en Broeder S. en in tien minuten later stond ik reeds weder te wasschen. Als wij de woning binnentraden stonden sommigen die tegenwoordig waren te schreien, en zuster Stradling zeide: „O, gij moedige meid, indien je het niet zoo doodbedaard genomen had wij zouden allen als met waanzin verslagen gestaan hebben!”

De volgenden Woensdag waren mijne oogen wederom zoo wel als zij oolt geweest waren en niet in het minst beschadigd; alhoewel dat door het afvegen van de loog uit mijne oogen al het vel aan de binnenkant der oogleden er afgeschaafd was, maar zelfs dit was genezen; en ik gevoel om God te loven voor Zijne gunsten aan mij bewezen en om Hem te danken voor het geloof dat ik bezit.

15 Jan. 1903.

Juvenile Instructor.

AANGEKOMEN EN BENOEMINGEN. Twee Ouderlingen zijn den 19en Maart j.l. aangekomen en werden benoemd te arbeiden als volgt: Ira Elmer, van Lovell, Big Horn Co., Wyoming, in de Groninger Conferentie en George J. Paull van Logan, Utah, in de Luiksche Conferentie.

Vragen en Antwoorden.

HET BEDRIJVIGE PRIESTERSCHAP EN HET GESCHREVENE WOORD.

Vraag: In welke betrekking staat het bedrijvige Priesterschap tot het geschrevene Woord?

Antwoord: Degenen die het Heilig Priesterschap dragen zijn de aardsche vertegenwoordigers van de immer levende God. Zij zijn Zijn levende lastgevers. Beziel door Zijnen goddelijken Geest, zijn zij het kanaal van gemeenschap tusschen den hemel en de aarde, en de uitleggers, de verklaarders en de uitvoerders van zijne wet. Zij zijn immer tegenwoordig in Zijne Kerk, zij zijn onafscheidelijk van Zijn Koninkrijk; zonder hen kan noch den een noch den ander onder de sterfelijke kinderen bestaan. Zij zijn de steun, de sterkte, de kracht, de macht, de levenskracht van het hemelsche werk op aarde. Jezus zegt, "Is er niet geschreven in uwe wet: Ik heb gezegd, gij zijt Goden? Indien hij die Goden genaamd heeft, tot welke het woord Gods geschied is, en de schrift kan niet gebroken worden."

Doch behalve de levende godspraken, bezit de Kerk het geschrevene woord van openbaring en goddelijke bevelen; op dewelke alle personen verboden zijn eenige persoonlijke uitlegging te plaatsen. Indien er een verschil van meening zoude ontstaan onder de broederen aangaande eenig punt van leerstelsel of beginsel in het Woord van goddelijke waarheid vervat, de wijze waarop eene vereeniging van gevoelens teweeg gebracht kan worden, zoodat Gods dienstknechten oog tot oog zullen zien, is duidelijk aangeduid in hedendaagsche openbaring. De handelwijze is deze: dat de persoon, die de sleutelen of autoriteit bezit om dezen zegen te eischen, voor de Heere zoude treden en inlichting van Hem zoude afvragen; en in zooverre als de verlangde kennis gezocht wordt in nederigheid en oprechtheid des harten, zoo zal het gegeven worden. Maar het is niemands voorrecht om tot het geschrevene woord toe te voegen, af te nemen of in de minste graad van af te wijken, zonder goddelijke openbaring, en dat door hem die de sleutelen en Presidentschap van het Heilig Melchisedeks Priesterschap draagt. Dit heeft evenzoo veel betrekking op de kleinere zoowel als grootere dingen, doordien oogenschijnlijke onbeduidende afwijkingen treden zijn tot gewichtiger dwalingen.

Indien ieder lid van het Heilig Priesterschap in het volle genot van de geest van openbaring leefde, zooals het zijn voorrecht is, zoude er slechts zeer weinig noodzakelijkheid bestaan voor het geschrevene woord. Slechts alleen als een middel om de Heiligen te versterken door het verslag van Gods handelingen met Zijne kinderen in het verledene, en als eene aan den legging der overeenstemming van de beginselen van het Evangelie in alle eeuwen en tot alle volkeren. Maar op zichzelf staande is den mensch broos, en alhoewel het Heilig Priesterschap alles in zich draagt, dat wij er voor

beweerd hebben, zijn er nochtans vanwege de broosheid van het menschdom, vele hulpmiddelen aangesteld door de Heere om behulpzaam te zijn in het volvoeren Zijner heiligen doeleinden.

TWEE GELIJKENISSEN.

Vraag: Wat bedoelde de Heere Jezus toen Hij zeide; „Indien dan uw rechteroog u ergert, trekt het uit; en indien uw rechterhand u ergert, houwt ze af.” enz.? Matthéus 5 : 29, 30.

Antwoord: Jezus zeide dit als eene gelijkenis. Toen Matthéus oorspronkelijk zijne getuigenis schreef, of zoo als wij het algemeen noemen, zijn Evangelie, schreef hij eenige andere woorden van Jezus, dewelke de meening van de schriftuurplaats in de hierboven aangehaalde vraag verklaart. Deze woorden bevinden zich niet in de geautoriseerde vertaling van den Bijbel. Zij zijn als volgt: „En nu dit spreek ik, als eene gelijkenis uwer zonden, waarvoor werp ze van u, opdat gij niet nedergehouden wordt en in het vuur geworpen wordt.” Dit gemist wordende vers maakt de meening van den Heiland zeer duidelijk.

Wij zijn ook eveneens de meening gevraagd van de „talenten” waarvan gesproken wordt in het 25ste hoofdstuk van Matthéus.

Dit is ook eene gelijkenis, opluisterende de verantwoordelijkheid dergene aan wien de Heere iets gegeven heeft. Bij voorbeeld indien iemand het Priesterschap ontvangt zal hij beloond of gestraft worden naar gelang, dat hij goed of dwaas gebruik gemaakt heeft van de machten aan hem toevertrouwd.

15 Maart, 1902.

Juvenile Instructor.

De Zending in andere Landen.

Overgenomen uit Utah bladen.

Ouderling James Duckworth meldt de volgende gebeurtenis uit Sydney, Australia.

Ouderling Willard S. Burton, een onzer Ouderlingen in Brisbane, had op een zekeren morgen in October omstreeks elf uur een visioen, waarin hem een zeker huis getoond werd en de heer en dame, die er woonden. In den namiddag, terwijl hij met trak-taten uitging, onderscheide hij eensklaps het huis van zijn visioen en werd binnen genoodigd, alwaar hij de twee personen van zijn visioen aantrof, die zeer verblijd schenen te zijn hem te ontmoeten en zeer gretig gedurende drie uren naar de boodschap van het Evangelie luisterden, waarna hij hen verliet. Na een klein eindje geloopen te hebben, gevoelde hij zich ten sterkste gedrongen terug te keeren en deed zulks, en werd wederom hartelijk ontvangen en opnieuw werd een gesprek over het Evangelie aangeknoopt. Broeder Burton had hun niets gezegd aangaande zijn visioen. Dit bezoek leide tot meerdere bezoeken en het was gedurende een dier bezoeken, dat de dame bekende reeds gedurende twee jaren

lang de Heere gebeden te hebben een Zijner ware dienstknechten tot hen te willen zenden en zij waren overtuigd, dat Broeder Burton in antwoord op die gebeden gezonden was, terwijl zijne boodschap de diepste indruk op hen maakte.

Ouderling Raymond H. Clayton van Bradford, Engeland, geeft de volgende interessante mededeeling betreffende het aanschaffen eener bibliotheek voor hunne Onderlinge Ontwikkelings Klas. De Klas houdt wekelijksche vergaderingen, den geheelen zomer en winter. De onkosten van het lokaal worden gedekt door vrijwillige offeringen, doch de Klas is zeer verlangend om eene bibliotheek van Kerkelijke geschriften daar te stellen, om welker rede wij een maaltijd en feestavond bereidde. De toegangskaarten tot den maaltijd waren geplaatst op zes stuivers en die voor het concert op drie stuivers. Eene eigenaardige wijze voor den verkoop dezer kaarten bestond in het ontvangst nemen van een stuiver per week, hetwelk een groot gerief was voor zeer groote huisgezinnen. Driehonderdnegentig personen maakten gebruik van den maaltijd en 400 van het concert. Het programma werd meerendeels gegeven door personen niet aan onze Kerk verbonden, doch die op verzoek hunne talenten vrijelijk gewijd hadden aan dit edele doel.

De maaltijd en het concert hadden een beslist gezellige en financieele uitslag en iedereen gevoelde zich ten zeerste voldaan, terwijl de Onderlinge Ontwikkelings Vereeniging hunne reeds lang gewenschte bibliotheek konden aanschaffen.

Ouderling Nephi Pratt, zoon van wijlen Parley P. Pratt, maakt melding aangaande de opening eener vertakking in Seattle, Washington. Gedurende een der dagen in October, koos ik zes Ouderlingen en plaatste mijne handen op Ouderling Oliver Pickett en stelde hem aan als President van de Seattle Conferentie en gaf hem de last om eene vertakking te vestigen in Seattle en het werk daar met de uiterste kracht aan te tasten en voort te zetten. Hij deed gelijk hij belast was en de uitslag is iets bovennatuurlijks. Op den eersten Februari j.l. hield ik daar eene Conferentie met de Ouderlingen en Heiligen van Tacoma, en werd hartelijk ontvangen door omstreeksch 60 leden van de Kerk, groot en klein, en daarbij nog een groot aantal vrienden en onderzoekers. Zoodra mijne oogen vielen op de Heiligen in onze eerste vergadering, herinnerde ik de woorden van Broeder Penrose, de Redacteur van de Deseret Evening News, en riep uit: Voorwaar, Broeder Penrose, is een profeet en hij moet ten volste beseft hebben wat den toestand dezer stad was toen hij er gedurende zijn bezoek op aandrong in die stad het werk aan te vangen. Een der eerste personen, die gedoopt werd was eene broeder Barnard, Advokaat van beroep, die tot de waarheid geleid werd door wondervolle bekendmakingen van den Heere, als een antwoord op zijne gebeden.

Bezit Overtuigingen en Blijft ze Aanhangen.

Menschen die dingen doen, die resultaten verkrijgen, bezitten krachtige overtuigingen; zij gelooven iets bijzonders, en gelooven het zonder voorbehoud. Iemand die gewillig is voor eene meening te strijden, om alles er voor op te offeren ten einde het te ontwikkelen, heeft iets uitdrukkelijks in zijn leven, een specifieke zekerheid hetwelk hem hier of daar in de nabijheid van eene goede uitslag zal leiden.

Een mensch zonder een beleid, zonder een bepaald doel, zonder eene krachtige overtuiging van welken aard dan ook, die een weinig van alles en niet veel van alles gelooft, die gewillig is tengevolge van persing zijne meening aangaande eenig onderwerp te laten varen, elk denkbeeld dat hij heeft opgevat op te geven, hetzij het uitvoerbaar is of niet, die niet hardnekkig aan een eenig ding vasthoudt, zal nimmer veel in deze wereld ten uitvoer brengen.

SUCCESS.

Bekendmaking.

De Redactie keert 20 centen per exemplaar uit voor No 24 van het afgelopen jaar en Nos. 1 en 2 van deze jaargang. Personen die deze nummers wenschen af te staan zullen ons ten zeerste verplichten, doordien deze nummers vanwege de onverwachte toename onzer intekenaarslijst geheel en al uitverkocht zijn.

Overleden.

SCHUIT. — Te Rotterdam, 7 Maart, 1903. Suzanna Geziëna, dochtertje van Jan en Adriana Schuit, geboren 8 Februari, 1902. Ingezegend 24 Augustus door Ouderling Francis M. Lyman.

DE KLEIN. — Te Rotterdam, 13 Maart, 1903. Hendrikus C., zontje van Stoffel en Anna Kleyn, geboren 2 November, 1902. Ingezegend 6 December, 1902, door Ouderling Bernardus A. Denkers.

I N H O U D :

De Vruchten van den Val	Blz. 97	Aangekomen en Benoemingen	Blz. 108
Redevoering door Pres. Lyman	„ 99	Vragen en Antwoorden	„ 109
Voorvallen in het leven van Parley P. Pratt	„ 100	De Zending in andere Landen	„ 110
Aphorisme	„ 104	Bezit Overtuigingen en Blijft ze aanhangen „	112
De Heiligen der laatste Dagen en de		Bekendmaking	„ 112
Schriften	„ 105	Overleden	„ 112
Eene Wonderdadige Herstelling van			
het Gezicht	„ 107		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Izaäk Hubertstraat 120, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar :

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 centen.